

«EMPESOS PER L'ESPERIT PER A LA MISSIÓ »

Missatge del sant pare Francesc per a la Jornada Mundial de Pregària per les vocacions 2017

7 de maig de 2017 (Diumenge IV de Pasqua)

Benvolguts germans i germanes,

En els anys anteriors hem tingut l'oportunitat de reflexionar sobre dos aspectes de la vocació cristiana: la invitació a «sortir d'un mateix», per a escoltar la veu del Senyor, i la importància de la comunitat eclesial com a lloc privilegiat en el qual la crida de Déu neix, s'alimenta i es manifesta.

Ara, en ocasió de la 54 Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, voldria centrar-me en la dimensió missionera de la crida cristiana. Qui es deixa atraure per la veu de Déu i es posa en camí per a seguir Jesús, descobreix de seguida, dins seu, un desig incontenible de portar la Bona Notícia als germans, a través de l'evangelització i del servei mogut per la caritat. Tots els cristians han estat constituïts missioners de l'Evangelí. El deixeble, en efecte, no rep el do de l'amor de Déu com un consol privat, i no està cridat a anunciar-se ell mateix, ni a vetllar els interessos d'un negoci; simplement ha estat tocat i transformat per l'alegria de sentir-se estimat per Déu i no pot guardar aquesta experiència només per a ell: «L'alegria de l'Evangelí que omple la vida de la comunitat dels deixebles és una alegria missionera» (Exht. Ap. *Evangelium gaudium*, 21).

Per això, el compromís missioner no és una cosa que s'afegeix a la vida cristiana, com si fos un guarniment, sinó que, contràriament, està en el cor mateix de la fe: la relació amb el Senyor implica ser enviat al món com a profeta de la seva paraula i testimoni del seu amo.

Encara que experimentem en nosaltres moltes fragilitats i potser puguem sentir-nos desanimats, hem d'aixecar el cap a Déu, sense deixar-nos esclafar per la sensació d'incapacitat o cedir al pessimisme, que ens converteix en espectadors passius d'una vida cansada i rutinària. No hi ha lloc per al temor: és Déu mateix qui ve a purificar els nostres «llavis impurs», fent-nos idonis per a la missió: «Ha desaparegut la teva culpa, ha estat esborrat el teu pecat. Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: “Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?” Li vaig respondre: “Aquí em tens. Envia-m'hi”» (Is 6,7-8).

Tot deixeble missioner sent en el seu cor aquesta veu divina que el convida a «passar» enmig de la gent, com Jesús, «fent el bé i guarint» tothom (cf. Ac 10,38). En efecte, com ja he recordat en altres ocasions, tot cristià, en virtut del seu baptisme, és un «Cristòfor», és a dir 'portador de Crist' per als germans (cf. Catequesi jubilar 30 gener 2016). Això val especialment per als qui han estat cridats a una vida de consagració especial i també per als sacerdots, que amb generositat han respost «aquí em tens, envia-m'hi». Amb entusiasme missioner renovat, són cridats a sortir dels recintes sagrats de les esglésies, per a deixar que la tendresa de Déu es desbordi en favor dels homes (cf. Homilia durant la santa missa crismal, 24 de març de 2016). L'Església té necessitat de preveres així: confiats i serens per haver descobert el tresor veritable, ansiosos d'anar a fer-lo conèixer amb alegria a tothom (cf. Mt 13,44).

Certament, són moltes les preguntes que es plantegen quan parlem de la missió cristiana: Què significa ser missioner de l'Evangelí? Qui ens dóna la força i el valor per

anunciar? Quina és la lògica evangèlica que inspira la missió? A aquests interrogants podem respondre contemplant tres escenes evangèliques: el començament de la missió de Jesús a la sinagoga de Natzaret (cf. Lc 4,16-30), el camí que fa, un cop ressuscitat, junt amb els deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-35), i per últim la paràbola de la llavor que creix tota sola (cf. Mc 4,26-27).

Jesús és ungit per l'Esperit i enviat. Ser deixeble missioner significa participar activament en la missió de Crist, que Jesús mateix ha descrit a la sinagoga de Natzaret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar un any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18). Aquesta és també la nostra missió: ser ungits per l'Esperit i anar cap als germans per a anunciar la Paraula, essent per a ells un instrument de salvació.

Jesús camina amb nosaltres. Davant els interrogants que brollen del cor de l'home i davant els reptes que planteja la realitat, podem sentir una sensació d'extraviament i percebre que ens falten energies i esperança. Hi ha el perill que veiem la missió cristiana com una mera utopia irrealitzable o, en qualsevol cas, com una realitat que supera les nostres forces. Però si contemplem Jesús ressuscitat, que camina amb els deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-15), la nostra confiança pot revifar-se; en aquesta escena evangèlica tenim una autèntica i pròpia «litúrgia del camí», que precedeix la de la Paraula i la del Pa partit i ens comunica que, en cada un dels nostres passos, Jesús és al nostre costat. Els dos deixebles, abatuts per l'escàndol de la Creu, tornen a casa recorrent la vida de la derrota: porten en el cor una esperança trencada i un somni que no s'ha realitzat. En ells l'alegria de l'Evangeli ha deixat espai a la tristor. Què fa Jesús? No els jutja, camina amb ells i, en comptes d'aixecar un mur, obre una nova bretxa. Lentament comença a transformar el seu desànim, fa que s'abrusi el seu cor i els obre els ulls, anunciant-los la Paraula i partint el Pa. De la mateixa manera, el cristià no tira endavant ell sol la tasca de la missió, sinó que experimenta, també en les fatigues i en les incomprendiments, «que Jesús camina amb ell, parla amb ell, respira amb ell, treballa amb ell. Percep Jesús viu amb ell enmig de la tasca missionera» (Exht. Ap. *Evangeli gaudium*, 266).

Jesús fa germinar la llavor. Per últim, és important aprendre de l'Evangeli l'estil de l'anunci. Moltes vegades passa que, també amb la millor intenció, s'acabi cedint a un cert afany de poder, al proselitisme o al fanatisme intolerant. Això no obstant, l'Evangeli ens convida a rebutjar la idolatria de l'èxit i del poder, la preocupació excessiva per les estructures, i una certa ànsia que respon més a un esperit de conquesta que de servei. La llavor del Regne, encara que petita, invisible i potser insignificant, creix silenciosament gràcies a l'obra incessant de Déu: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com» (Mc 4,26-27). Aquesta és la nostra confiança principal: Déu supera les nostres expectatives i ens sorprèn amb la seva generositat, fent germinar els fruits del nostre treball més enllà del que es pot esperar de l'eficiència humana.

Amb aquesta confiança evangèlica ens obrim a l'acció silenciosa de l'Esperit, que és el fonament de la missió. Mai no hi podrà haver pastoral vocacional, ni missió cristiana, sense la pregària assídua i contemplativa. En aquest sentit, és necessari alimentar la vida cristiana amb l'escolta de la Paraula de Déu i, sobretot, cuidar la relació personal amb el Senyor en l'adoració eucarística, «lloc» privilegiat de l'encontre amb Déu.

Animo amb força a viure aquesta amistat profunda amb el Senyor, sobretot per a implorar de Déu noves vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. El Poble de Déu necessita ser guiat per pastors que gastin la seva vida al servei de l'Evangelí. Per això, demano a les comunitats parroquials, a les associacions i als nombrosos grups de pregària presents en l'Església que, davant la temptació del desànim, continuïn demanant al Senyor que enviï treballadors als seus sembrats i que ens doni sacerdots enamorats de l'Evangelí que sàpiguen fer-se proïme dels germans i ser, així, signe viu de l'amor misericordiós de Déu.

Estimats germans i germanes, també avui podem tornar a trobar l'ardor de l'anunci i proposar, sobretot als joves, el seguiment de Crist. Davant la sensació generalitzada d'una fe cansada o reduïda a meres «obligacions que s'han de complir», els nostres joves tenen el desig de descobrir l'atractiu, sempre actual, de la figura de Jesús, de deixar-se interrogar i provocar per les seves paraules i pels seus gestos i, finalment, de somiar, gràcies a ell, en una vida plenament humana, feliç de gastar-se estimant.

Maria Santíssima, Mare del nostre Salvador, va tenir l'audàcia d'abraçar aquest somni de Déu posant la seva joventut i el seu entusiasme a les seves mans. Que la seva intercessió ens obtingui la seva mateixa obertura de cor, la disponibilitat per a dir el nostre «sóc aquí» a la crida del Senyor i l'alegria de posar-nos en camí, com ella (cf. Lc 1,39), per a anunciar-lo a tot el món.

Francesc

Vaticà, 27 de novembre de 2016

Primer Diumenge d'Advent